

Pravljice s sivim oblakom na nebu

Pridobljeno iz Wikivira, dne 05. november 2020

Spisano:	Martina Klemenčič (prepisala), Smihael (objavil)
Izdano:	(COBISS)
Dovoljenje:	To delo je objavljeno s pisnim dovoljenjem avtorja, pod pogoji licence Creative Commons Priznanje avtorstva-Deljenje pod enakimi pogoji 3.0.
Stopnja obdelave:	 To besedilo je v celoti pregledano, vendar se v njem še najdejo posamezne napake.
Izvozi v formatu:	 epub mobi pdf rtf txt

SIV OBLAK NA NEBU

Siv oblak je priplaval na nebo. Nija, Ajša, Tim, Svit in Daška so dvignili glavo.

Zakaj se je oblak ustavil in zakril sonce? Zakaj ga veter ne odnese stran?

Na travniku je postalo hladno in neprijazno. Ajšo je zazeblo. Tim se je prestrašen skril za drevo. Daška je stekla po stopnicah in hotela domov.

A oblak je temno gledal otroke in ni hotel naprej.

Takrat so žarki stegnili svoje dolge tople ročice in nežno pobožali temen oblak. Ta se je presenečno ozrl okoli in zaplaval po modrem nebu na rob obzorja.

SANJSKI PALČKI

»Jutro se bliža,« so rekli sanjski palčki, ki so čepeli pod bezgovim grmom in si puhali v premražene ročice. »Spat gremo.«

»Ste otrokom razdelili sanje?« je vprašal Ahi z bleščečo rdečo kapo na glavi.

»Vsem, se razume. Nal sanja o zmaju, ki jadra nad morjem. Alja sanja o preluknjani kanglici, iz katere izteka zdravilna voda in pomaga bolni mravljici. Valerij sanja o čudežni žogi, ki pade v jezero ...«

»Dobro, dobro,« je prijatelje prekinil Ahi, ki je že težko držal glavo na ramenih, saj je bil utrujen in zaspan. »Kakšne sanje pa je dobila Ajša?« je široko zazehla Ahi.

Palčki so dvignili kape z dolgimi cofi in se zmedeno zazrli drug drugemu v oči.

»Ajši nikoli ne podarimo sanj,« se je oglasil Mili.

Ahi je v hipu pozabil na utrujenost in skoraj padel s stola. »Kaj?« je vprašal tako glasno, da so se listki na bezgu prebudili.

»Ajša spi brez sanj?«

Palčki so se nerodno prestopali z nožice na nožico. V svojih mislih so zmedeno iskali pravo besedo. Bali so se Ahiju povedati resnico. Končno je Maj tiho priznal: »Ajša ne dobi sanj, ker ima v sobi prižgano luč.«

»Ajša se boji teme,« je dopolnil prijatelja Gil in pomigal z brki.

Ahi se je presenečeno zdrznil.

Nato so palčki hiteli razlagati, da je v dekličini sobi vedno prižgana luč. Sanje pa dobijo le tisti, ki trdno spijo v temi. To velja za vse otroke in tudi Ajši ne morejo pogledati skozi prste.

»Tako stopim k njej,« se je nenadoma odločil Ahi.

Palčki so se pokrili s toplim listjem in mirno zadremali na mehkem mahu, ko je Ahi že razgrnil zavese v Ajšini sobici.

Odplazil se je do lučke na nočni omarici, pritisnil na gumb in v sobi je nastala tema. Nato je z ročico segel v torbo in iz nje izvlekel snaje. Tiho jih je natrosil Ajši v razprto dlan.

Ko se je deklica drugo jutro zbudila, je opazila, da je nekdo ugasnil luč na nočni omarici.

»Kakšna sreča, da je bila noč v moji sobi,« je deklica šepnila zajčku, ki se je stiskal k njej. »Veš, sanjalo se mi je, da je k meni prišel palček. Če bi gorela luč, ga ne bi bilo. Sanjski palčki se bojijo svetlobe, kajne?«

KAJ PRAVIŠ?

Veverica je sedela na podrtem panju in grizljala storž. Ko je stegnila tačke že k tretjemu, je v bližini počila veja, kot bi nanjo stopila velika kosmata taca.

Veverica pa nič. Pojedla je še lešnik in oreh in segla po žiru, ko je prednjo skočil lisjak in z najbolj strašnim glasom zatulil: »Pa te imam! Požrl te bom z repom in smrčkom vred!«

Veverica pa nič. Prijazno je pogledala lisjaka in rekla: »Dober dan zvitorepec. Se vračaš s potepa?«

Lisjak je malce presenečen izbuljil oči, potem pa znova zatulil. Tokrat še s hujšim glasom: »Požrl te bom s tačkami vred.«

Veverica pa nič. Še pogledala ga ni. Grizljala je sadeže in čez dolgo časa ljubko rekla: »Kaj praviš? Si tekel do reke ali do zelene gore?«

Tokrat je lisjak priprl gobček, požrl težko slino in vprašal: »Veverica, ali me slišiš? Požreti te hočem.«

Veverica pa še vedno nič. Mirno je jedla in si s tačko brisala gobček. Lisjak je bil prepričan, da se malčica norčuje in ga noče slišati.

Ko je veverici padel v želodček zadnji lešnik, je dvignila pogled in rekla: »Lep dan, kajne?«

Lisjaka so njene besede zelo razjezile, zato je zakričal na ves glas: »Lačen sem!«

»Kaj praviš? Da imaš strgane hlače?« ga je vprašala veverica.

»Ne, lačen sem!« je ponovil lisjak in s tačko butnil ob tla.

»Veš, lisjak, malce sem gluha,« je povedala veverica in zardela.

»A tako? Me ne slišiš?« je postal lisjak čisto krotek. Nato je s tačko počasi segel v žep in izvlekel majhno pripravico ter jo pokazal veverici.

»Saj ne boš verjela, a tudi moja babica slabi sliši. Zato sem ji kupil slušni aparat. Če hočeš, ti ga posodim, da me boš slišala.«

Veverica si je nataknila aparat na ušesa in veselo zaklicala: »Slišim gozd, ki šumi, in vodo, ki teče.«

Tudi lisjak je bil navdušen, da dolgorepka sliši. Čez dolgo časa pa mu je veverica pogledala v oči in ga odločno vprašala: »Lisjak, kaj si mi hotel povedati, ko si prišel?«

»Ah,« je postalo lisjaka sram, »pozabil sem.«

»Če je tako, te povabim na kosilo. Mislim, da je lešnikova pita že gotova,« je nasmejano rekla veverica in odhitela v svojo kuhinjo.

Lisjak je debelo pogoltnil slino in stekel za prijateljico. »Jutri bom veverici kupil slušni aparat,« si je mislil, »in povedal ji bom, da imam raje orehovo kot lešnikovo pito.«

BEŽIMO, VOLK GRE

»Bežimo, bežimo!« je zaklical gosak in tekkel, kolikor sta mu dali drobni nožici.

»Kaj se je zgodilo?« je prestrašeno vprašal zajec, ki je dotlej glodal korenje in se zadovoljno brisal okoli gobčka.

»Volk gre! Volk!« je zagagal gosak in se skoraj prekucnil na glavo od strahu.

Zajec je vrgel korenje v njivo in stekel za njim. Tekel je tako hitro, da je prehitel gosaka. Ko sta pridrvela v gozd, sta se skrila za drevo in oprezala izza vej.

»Prihaja! Čisto blizu je že. Joj, po nama je!« sta se tresla, kot bi ju nosil veter po nebu.

Čez dolgo časa je volk prikoral v gozd. Gosak in zajec se od strahu niti ganiti nista upala.

Volk se je utrujen sedel na mehko travo, pogledal proti gosaku in zajcu, ki jima je srce tiktakalo že v čevljih, in z raskavim glasom rekel: »Nisem lačen, prijateljčka. Pa četudi bi bil, mi nikoli ne bi uspelo, da vaju ujamem.«

Gosak in zajec sta se debelo pogledala, a bliže si nista upala.

»Nekaj vama bom pokazal,« je rekel volk in stegnil zadnji taci, ki sta bili krivi kot veja na hrastu.

»Z mojim tekom je za vedno konec,« je povedal volk. »Že dolgo je od tedaj, ko sem padel s pečine, in še dobro je, da sem ostal živ. Moji nogi pa sta pokvarjeni. Ne morem

teči, še hodim zelo počasi in porabim celo uro za pot, ki sem jo nekoč predirjal v nekaj minutah.«

»Oh, to je pa nerodna reč,« je rekel gosak in stopil bliže. »Malce sreče pa vseeno imaš, volk. Od štirih nog sta bolni le dve. Pomisli, kako bi bilo meni, če bi si polomil obe nogi.«

Volk se je kislo nasmehnil in molčal.

Takrat je zajec pomigal z ušesi in zelo boječe predlagal volku: »Doma imam lesen voziček. Če želiš, ti ga dam. Z njim se boš vozil naokoli in nogi te ne bosta več boleli.«

Volk ni bil prepričan, da mu bo zajčkov voziček všeč. A ko se je naslednje jutro usedel vanj in se odpeljal po gozdu, se mu je vse smejalo.

Odpravil se je na dolgi izlet in obiskal tudi prijatelja, ki ga že celo jesen ni videl.

NA DRUGO STRAN MESTA

»Pozdravljena,« je tiho zaklical Svit in stekel skozi vrata.

Mama, ki je v kuhinji pospravljala posodo, ga ni slišala. Le zdelo se ji je, da je nekdo zaloputnil z vrati in se je v stanovanje naselil mir.

Svit je tekal po dolgi ulici. Na igrišču je v peskovniku zagledal Anajo, ki je zidala hiško iz peska.

»Živijo, Anaja,« se je deklice razveselil Svit. Prijel je lopatko in blizu njene hiške zgradil še uto. Skupaj sta postavila tudi ograjo iz narezanih palčk, dimnik na strehi in drevo pred hišico.

»Čudovito, zelo lep domek za miško sva zgradila,« sta se razveselila oba hkrati.

Takrat se je oglasila mama in poklicala deklico domov.

Svit ji je komaj uspel pomahati, saj je že hitel po ulici do glavne ceste. Tam so se vozili beli in sivi avtomobili pa kamioni in motorji. Ko se je prižgala luč na semaforju, je Svit stekel na drugo stran in se izgubil med visokimi hišami.

Pred trgovino je zagledal Vilija, ki je metal žogo v koš. Pridružil se mu je in skupaj sta se veselila zadetkov.

A Svit se je kmalu naveličal žoge in koša.

Takrat je zaslišal glasbo. Po cesti je korakal cirkus. Jupajaja, jupaja, so pele orglice, tirara tirara je trobila trobenta in blompompom se je oglašal boben.

Svit se je pridružil klovnom, razposajenim opicam, slonom in konjem in stekel pod šotor, ki je vabil k predstavi. Znašel se je v razsvetljenem prostoru, kjer je v prvi vrsti našel prostor zase. Predstava se je začela.

Na drugi strani mesta pa je mama hodila od hiše do hiše, od vrat do vrat, stopala na vrtove in igrišča in iskala izgubljenega Svita. Ga je povozil avto, odpeljal mož z dolgo brado, se je izgubil v mestu? Mama je bila prestrašena kot majhen otrok. Njen sin je že spet pobegnil z doma.

Glas veselega cirkusa je privabil mamo v šotor. Mimo mišičastih mož se je prerinila v prvo vrsto in tam zagledala svojega begavčka. Glasba in noč sta ga uspavala. Naslonjen na nizko ograjo je mirno spal.

Mama je prisedla k njemu in ga stisnila v naročje.

NE POZNAM TE

»Že spet zvoni telefon!« je nejevoljno zaklical Tim in jezno odkorakal v predsobo ter dvignil slušalko.

»Prosim?« je vprašal in glas na drugi strani ga je povabil na igrišče. »Lep dan je, igrali se bomo, zidali grad v pesku in naredili obzidje okoli njega.«

»Nimam časa,« je povedal Tim, »gledam televizijo.« In odložil slušalko.

Komaj se je znova ulegel v mehak stol in si nalil sladek sok v kozarec, je telefon znova zazvonil.

»Kdo me že spet moti?« je Tim nejevoljno vstal in odkorakal na hodnik.

»Pridi na moj rojstni dan. Napihovali bomo balone in se polivali z vodo,« je navdušeno zaklical glas v slušalki, a Tim je nejevoljno zmajal z glavo in povedal, da nima časa,

ker gleda televizijo.

Čez dolgo časa se je v sobo naselil mir. Le razpotegnjene sence s televizije so se sprehajale po temi. Nenadoma je s tihim in prijetnim zvokom zacingljal zvonček. Tim je dvignil pogled in šel za glasom.

Pokukal je pod omaro, v predal, med rože in na knjižno polico. Tam je stal zajec in prestrašeno gledal Timu naravnost v oči.

»Tačke me bolijo,« je tiho povedal.

Tim je izbuljil oči in ga presenečeno vprašal: »Zakaj te bolijo tačke?«

»Ne veš,« je bil vidno užaljen zajec. »Bežal sem, ker so me obsodili, da sem pojedel med.«

»Kdo te je obsodil?« je bil še vedno začuden Tim.

»Lisica! A ne veš? Lisica je pojedla med, a trdila je, da sem ga jaz. Volk, medved in jelen so ji verjeli in z gorjačami so se zapodili za menoj.«

Tim je komaj verjel zajčevi zgodbi: »Kako pa se je tvoj tek končal?«

»Sprednji tački sem si polomil,« je zastokal zajec in potočil solzo.

»Ali ti ni nihče pomagal?« se je zajček zasmilil Timu.

»Nihče, tudi Mojca Pokrajculja ne, čeprav ji je bilo hudo.«

»Mojca Pokrajculja?« je začudeno vprašal Tim. »Kdo pa je to? Hodi na našo šolo? Rada gleda risanke?«

»Tepček,« se je skozi solze zasmel zajec. »Je ne poznaš? Tu pri tebi stanuje.«

Ker mu Tim še vedno ni verjel, je zajec segel na knjižno polico in potegnil z nje veliko slikanico. Tim jo je odprl in iz nje se je zasmejala deklica s pisikerčkom.

Tim je sedel k oknu in počasi prebral knjigo.

»To moram povedati prijateljem,« je rekel na glas in televizija se je tiho ugasnila. Tim tega še opazil ni.

ZVONČKI V KOZARCU

Izza oblakov je stopilo sonce, se usedlo na najvišjo vejo in poslalo žarke proti travniku, potoku in cesti. Potok je veselo zašumel, saj se je njegova voda segrela in ribic ni več zeblo, cesta se je belo zableščala in travnik je poklical rože, da so se dvignile iz temnih domovanj.

Nija je spala v postelji ob oknu in če je zelo stegnila vrat, je videla vrhove dreves in modro nebo, zgubljene oblake, ki so begali po njem, in slišala vesele glasove, ki so prihajali po dolgi beli cesti.

Rada bi vstala, stekla skozi vrata v beli dan in se veselila z drugimi otroki sonca, pomladi in toplih žarkov.

A ležala je bolna zadaj za rahlo zaveso in sanjala, da ima krila in leti nad travnikom in pozdravlja mesto pod seboj. Ljudi, ki pod senčniki berejo časopis, dedka, ki sedi v parku in riše kroge v bel pesek, dojenčka, ki dremucka v vozičku, in psička, ki teče za žogo in laja v svetel dan.

Nija je bolna. Že dolgo ni videla sonca in dežja, vetra in ne pomladi. Nija poza le bele dolge hodnike, metulje narisane na steni in luno iz blaga, ki jo kdo ve kdo pripel nad njeno posteljo.

Nekega jutra so vrata v bolnišnici nenavadno zacvilila in se počasi odpirala.

»Le kdo je prišel?« je pomislila Nija, ki je stegovala vrat, a videla je le zdravnika in sestro. Vrata so se bolj in bolj široko odpirala, kot bi se veter uprl vanje.

Po hodniku je drobno zaškrebalo in pokazala se je miška. A skoraj je ni bilo videti, saj je bila skrita pod velikim, ne, pod velikanskim, ne, pod ogromnim šopom zvončkov, ki so se kot drobni kraguljčki žvenketali nad miškino majceno glavo.

Šopek je nesel miško po sobi, se dvignil po posteljni stranici in se povzpel v kozarec vode, ki ga je imela Nija ob sebi.

»Zvončki!« je zaklicala punčka in metulji na steni so rahlo zakrilili, luna iz blaga je zažarela in dolg hodnik se je oglasil s svilnatim glasom.

Miška je Niji z bolnim srcem v staro mestno bolnišnico prinesla pomlad in odnesla s seboj prazne dneve, ki jih je zunaj na trati poslala sivim oblakom v dar.

RDEČI TULIPANI

Goska in pujsek sta prišla h kokoški na obisk. Potrkala sta na duri, a ker so bile odprte, sta kar vstopila.

Ob oknu je sedela grahasta kokoška in gledala v beli dan.

»Dober dan,« sta pozdravila in sedla za mizo.

»Dbrljn,« je odzdravila kokoška.

Goska in pujsek sta se malo presenečeno spogledala, a pujsek je takoj povedal:

»Popoldan imamo na dvorišču pevske vaje. Čez teden dni bomo imeli nastop in vabiva tudi tebe, da se nam pridružiš.«

»Japaka,« je navdušeno rekla kokoška in goska je pogoltnila slino.

»Midva bova skupaj zapela pesem o globokem jezeru, kozliček o nagajivem oblaku in zajec o zeleni goličavi. In katero pesem boš zapela ti?« sta jo vprašala.

Kokoška je s težavo rekla: »Glajmdjem.«

»Katero praviš?« sta jo znova vprašala.

»Glajmdjem,« je ponovila kokoška in si prizadevala, da bi povedala razločno in razumljivo.

Goska in pujsek sta se spogledala.

»Nisva te dobro razumela. Bi ponovila še enkrat,« sta previdno rekla.

»Glajmdjem,« je prestrašeno zašepetala kokoška.

Goska in pujsek sta molčala. Niti malo nista razumela kokške.

Takrat je grahica vzela s poličke barvice in narisala velike rdeče tulipane na prostranem travniku in sliko pomolila obiskovalcema pod noseke.

»To je pesem o rdečem tulipanu,« sta hkrati zaklicala goska in pujsek in kokoška je navdušeno prikimala.

»Bi dodala še pesem o mavrični cesti?« je vprašala goska in kokoška je brž namočila čopič v barvice in narisala potko, ki je kot sapica zavalovala po travniku.

Tisto popoldne je kokoška pela z barvami in njene besede so razumele vse živali na dvorišču.

STRAŠNA HIŠA

»Tukaj počakaj, dokler se ne vrnem!« je zaklicala teta in že so se zaprla vrata in zahreščal je ključ v ključavnici.

»Sama sem v tuji hiši,« je prestrašeno pomislila Daška.

Predali so zaškripali, polkna so udarila ob steno in hiša se je oglasila z neprijaznim glasom: »Sami sva, samo ti in jaz. Vrata so zaklenjena in okna zaprta. Nikamor ne moreš uiti. Moja ujetnica si.«

Daška je prestrašeno pogledala okoli sebe in zdelo se ji je, da jo bo tuja hiša pogoltnila s svojimi velikimi praznimi sobami in kamnitimi stopnicami, ki so vodile na neprijazno podstrešje.

»Strah me je,« je rekla čisto tiho in pomislila na mamico, ki je v službi, in na očka, ki se pelje z avtom po neznani cesti. Od tesnobe je potočila solzo.

Daška ne mara tujih zaklenjenih hiš, kjer ni nikogar doma, in stene popijejo vse glasove. Boji se ozkih dolgih hodnikov in zaprtih majhnih sob.

Samo v domači hiši je lepo, saj tam na postelji sedi zajček iz blaga, ki zna potolažiti deklico, in v košari dremlje medvedek, ki se v sanjah smeje kot rdeča streha.

»Hu!« se je oglasil velik čevelj na preprogi, ki je kot dolga požrešna mačka gledal proti Daški.

»Stran grem,« je nenadoma sklenila punčka, se zavila v rdečo jopico in stekla po temačnem hodniku do vrat.

Ko je prijela za kljuko, se vrata niso odprla.

»Mi ne verjameš, da si moja ujetnica?« se je znova zarežala hiša in zarožljala s ključi, da je Daško od strahu tresel leden mraz.

Takrat je Daška opazila majhno okno, ki je segalo komaj nekaj pedi nad tlemi. Okno je gledalo na vrt, kjer je raslo drevo, in v njegovi senčki je počival vrtni palček.

Daška se je stegnila h kljuki, odprla okno, splezala na poličko, se odgnala in pristala v mehki travi.

»Vrni se!« je zaklicala hiša, ki jo je postalo malce sram, da je splašila deklico.

A Daška je že tekla po beli potki domov, kjer spi medvedek v košari in sedi zajček v leseni posteljici.

KAM HITIŠ PESMICA?

»Naučiti se moram pesmico o kanglici,« je rekel Enej.

Medved iz blaga, ki je čepel pod posteljo in hotel prebrati pravljico, je privihal smrček in prisluhnil enakomernemu govorjenju.

»Kanglica, kanglica,« je ponavljal Enej, a pesmica je tekala po sobi in se ni hotela ustaviti v dečkovi glavi.

»Če jutri v šilo ne bom znal pesmice, bo učiteljica huda. Očitala mi bo, da tudi uganke o oblaku nisem znal in pravljice o slonu. Že trikrat sem pozabil napisati nalogo in znam izračunati vseh računov,« je žalostno povešal glavo Enej.

Bal se je, da se mu bodo sošolci smejali in mu rekli, da ima glavo prazno kot sod in vse kar pride vanjo, steče pri prvi luknjici iz nje.

»Kanglica, kanglica,« je poskusil znova Enej, a pesmica je kot nagajiva žoga skočila na poličko, pomigala s kitko, se skrila za knjige, in ko jo je Enej poskušal ujeti in si zapomniti njene besede, je že skakala po sobi, zlezla pod omaro in naredila preval v belem prahu, ki se je v kosmih dvigal po sobi.

Enej bi se rad naučil pesmico. Rad bi gladko bral in neskončno rad bi dobro računal. Rad bi bil tako kot drugi. Imel bi lepe zvezke, kjer bi črke stale pokonci. Rad bi narisal zajca z dolgimi ušesi in majhnim repkom, ki bi ga prepoznala tudi učiteljica in ne le babica, ki verjame, da je krog in štiri črte dedek, čeprav ga že dolgo ni več.

»Kanglica, kanglica,« je ponavljal Enej in pesmica nagajivka je skočila na okno, razprostrla krila in hotela skočiti na ulico. Takrat pa je medved iz blaga stegnil tačko in zgrabil pesmico za kitko.

Pesmica se je otepala prijema, mahala okoli sebe, a medved je ni več spustil.

Dečku je prijazno šepnil: »Enej, pesmico boš počasi ponavljal za menoj in kot bi trenil, si jo boš zapomnil.«

Noč še ni legla na kuhinjsko poličko, ko je pesmica že našla nov domek v Enejevi glavi. Medved pa se je skobacal nazaj pod posteljo in čisto tiho prebral pesmico do konca.

ZAJEC Z OČALI

Štefan si je na nos nataknil nova očala in se pogledal v ogledalo. Sam sebi se je zdel pameten in velik.

»Kar ta očala bom vzela,« je rekel prodajalki.

Očka je zadovoljno prikimal. »Dobro si izbral. Očala z modrim okvirjem ti res najlepše pristajajo.«

Štefan ni mogel pričakati naslednjega dne, ko se bo z novimi očali pokazal sošolcem. Nihče v razredu nima očal, zato je bil še posebej ponosen in razburjen.

Ko je zjutraj končno vstopil v razred, je tam zavladata tišina. Sošolci so nekaj časa molčali, potem pa so se mu porogljivo zasmejali:

»Poglejte Štefana! Postal je špeglar!«

Štefana je stisnilo pri srcu. Brez besed je stekel iz razreda na cesto.

»Nikoli več ne pridem v šolo! Ne maram jih!« si je govoril, ko je s težkimi koraki hitel v neznano smer.

Nedaleč stran od šole je ob poti rasel velik leskov grm, ki je stegoval veje na cesto. Štefan je jezno snel očala in jih zagnal v grm, nato je lažjih nog nadaljeval pot.

A svet okoli njega je postal meglen, nejasen in tuj.

»V kateri ulici sem doma?« se je spraševal. Čeprav je napenjal oči na vso moč, ni mogel prebrati imena ulice na tabli. Mesto je postalo tuje in grozeče. Deček ni več poznal znakov ob poti, ograj, ki so mejile vrtove, in dreves, ki so metala sence predenj.

In pot ga je kar sama pripeljala do parka, kjer se je usedel na klopi in zajokal.

Mimo grma, kjer so ležala zapuščena očala, pa je prav tako pritekkel zajec. Pod listjem se mu je nekaj svetlo zableščalo in ko je pobrskal s tačko, jih je zagledal.

Zajec si je zadovoljno nataknil očala na smrček. Pogledal je okoli sebe in zdelo se mu je, da je nebo bolj modro kot doslej, hiše lepše in rože bolj rožnate.

Ob potki je ležal star časopis in zajec je takoj prepoznal vse črke v njem.

»Stekel bom v park in tam v miru prebral novice,« je sklenil.

V parku se je usedel na prvo klopi in ko je ravno hotel prebrati zanimivo novico o vesoljski pustolovščini, je zaslišal jok.

»Le kdo joka sredi najlepšega dne?« se je spraševal zajec.

Kmalu je našel odgovor. Na klopi je sedel Štefan in točil bridke solze, saj brez očal ni več videl poti domov.

Zajec je malce nejevoljno snel očala s smrčka in jih dal fantu nazaj.

»Zelo ti pristajajo,« mu je rekel.

»Kaj res?« ni mogel verjeti Štefan.

»Seveda,« je bil hud zajec. »Kar rečem jaz, to drži kot pribito. In če kdo pravi drugače, naj mi pride povedat.«

Štefan je zajcu verjel, zakaj tudi ne, saj zajci nikoli ne lažejo.

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Smihael
- 212.235.173.54

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
 2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
 3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
 4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)